

FN:s världsflyktingdag och bråddjupt vatten

Jag har vid några tillfällen på sistone provat att ståpaddla. Det har varit utmanande på grund av viss djuphavsskräck, alltså rädsla för djupt vatten. Att stå på en brygga och titta ner i den bråddjupa tjärnen vid mitt barndomshem kan ha satt sina spår, även alltför många spännande filmer som anspelar på tematiken. Nu har den där rädslan fått utmanas några gånger. Det har gått bra att paddla i den lilla viken nära där vi bor, dock skulle jag ännu inte våga längre ut på öppet vatten.

Djupt vatten kan väcka djupen i oss, de existentiella frågorna om liv och död, det okända, men även känslor av ensamhet. Psykoanalytiska författare skulle tolka det utifrån främlingskap som vi alla bär med oss ifrån födseln, från vår första separation från vår mammas kropp. Att hantera detta främlingskap inför sig själv ser de som en förutsättning för att kunna möta främlingen, den andre. Om vi inte kan hantera det, får vi svårare att hantera relationer, förluster, men vi riskerar också att befästa avståndstagande till den andre, främlingen.

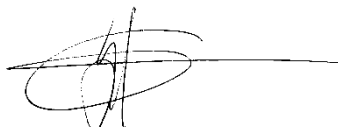
Med en kristen referensram är främlingskapet något som påminner om vad vi är som människor. Vi är skapade till relation med Gud, som är både oändlig och personlig. En spänning i sig som kan tolka just erfarenheter vid djupt vatten. Djup möter djup, både inom oss och i den Gud vi lever och är kallade att ha en relation till. Som människor är vi skapade av både ande och jord. Tvetydigheten bär vi i våra sköra starka kroppar. Evighet och jordiskhet.

På söndag den 20:e juni är det FN:s världsflyktingdag. Dagen uppmärksammas av kyrkor runt om i världen. Det är en dag då vi uppmuntras att pröva våra egna sammanhang, hur välkomnande vi är. Det är också en dag då vi sörjer och minns allas liv som förlorats på flykt. Det är en dag för förbön för världens flyktingar. Detta samtidigt som riksdagen i Sverige om bara några dagar förväntas fatta beslut om de nya migrationslagar som ska börja gälla. Dessa innebär bland annat att tidsbegränsade uppehållstillstånd blir norm och att försörjningskrav hindrar familjer från att återförenas. I kyrkor och församlingar finns de som drabbas; de som oroar sig över utvisning eller de facto utvisas, de som lever i byråkratisk osäkerhet, de som riskerar att utnyttjas på arbetsmarknaden, de som längtar efter sina familjer. Kyrkorna har länge pekat på vad de nya lagförslagen kommer innebära för de som berörs, men också vad det gör med värderingarna i vårt samhälle. Om vi ständigt upprepar "minskad invandring" som lösning på alla problem, upprätthålls definitivt ett främlingskap till den andre. Det finns självklart utmaningar med integration och ömsesidigt ansvarstagande är nödvändigt, men kyrkorna kommer ihärdigt hävda varje människas oändliga värde. Alla måste bemötas med respekt och värdighet, oavsett religion eller ursprung. Mänskliga rättigheter måste respekteras.

För den som har tvingat fly över bråddjupt vatten, de som har förlorat älskade anhöriga på Medelhavet, blir mina erfarenheter av djupt vatten fuktiga. Människor

som har fått sätta allt på spel, lämna allt, riskera allt. Samtidigt är det där mötet med det okända och det oändliga, erfarenheter som kan mana till ödmjukhet. Vi är alla människor, djupen delar vi, sårbarheten, vårt behov av relation och gemenskap, våra grundläggande behov av trygghet och överlevnad.

Om vi kunde besinna det denna söndag, våga möta våra egna oändliga djup, kanske vi steg för steg kan få en större barmhärtighet och mer av välkomnande mångfald i vårt land och i världen, även en mer human lagstiftning. Så låt oss be med världens kyrkor denna söndag, för fred och rättfärdighet, för barmhärtighet och välkomnande, för alla människors rätt till trygghet.

Sofia Camnerin, generalsekreterare Sveriges kristna råd